

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 287

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 55

18 października 2012

Spis treści

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

2012/643/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 24 września 2012 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Umowy między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw 1

2012/644/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 24 września 2012 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, na podstawie art. XXIV ust. 6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r., odnoszącego się do zmian koncesji zawartych w listach koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej 2

2012/645/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 10 października 2012 r. w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną o współpracy naukowo-technicznej 3

2012/646/UE:

- ★ Decyzja Rady z dnia 10 października 2012 r. dotycząca przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską oraz Federacyjną Republiką Brazylii 4

Cena: 3 EUR

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

ROZPORZĄDZENIA

★ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 957/2012 z dnia 17 października 2012 r. zmieniające załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 605/2010 w odniesieniu do skreślenia pozycji dotyczącej Antyli Holenderskich z wykazu państw trzecich, z których dozwolony jest przywóz do Unii przesyłek mleka surowego i przetworów mlecznych ⁽¹⁾	5
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 958/2012 z dnia 17 października 2012 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw	7
Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 959/2012 z dnia 17 października 2012 r. w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz czosnku w podokresie od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 28 lutego 2013 r.	9

DECYZJE

2012/647/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 16 października 2012 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka z Niemiec	11
---	----

2012/648/UE:

★ Decyzja Rady z dnia 16 października 2012 r. w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka i zastępcy członka z Belgii	12
---	----

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

★ Zalecenie Rady Stowarzyszenia UE-Jordania z dnia 3 października 2012 r. w sprawie realizacji planu działania UE-Jordania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa	13
--	----

III *Inne akty*

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 204/11/COL z dnia 29 czerwca 2011 r. w sprawie domniemanej pomocy państwa przyznanej przedsiębiorstwom należącym do grupy Norsk Film (Norwegia)	14
--	----

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY

z dnia 24 września 2012 r.

w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Umowy między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw

(2012/643/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia i Kanada powinny rozszerzyć swoją współpracę celną, aby objąć kwestie bezpieczeństwa łańcucha dostaw i powiązanego zarządzania ryzykiem w celu zwiększenia bezpieczeństwa całego łańcucha dostaw i jednocześnie ułatwienia legalnego handlu.
- (2) W tym celu w dniu 26 listopada 2009 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia negocjacji z Kanadą. W imieniu Unii Komisja wynegocjowała Umowę między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw (zwaną dalej „Umową”).
- (3) Decyzja w sprawie stanowiska, jakie ma zająć Unia we Wspólnym Komitecie Współpracy Celnej UE-Kanada, w przypadku gdy będzie on przyjmował akty mające skutki prawne, powinna zostać podjęta zgodnie z procedurą określoną w art. 218 ust. 9 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W razie konieczności inne stanowiska, jakie ma zająć Unia w tym Komitecie, powinny zostać ustalone przez Radę zgodnie z art. 16 Traktatu o Unii Europejskiej.

- (4) Umowa powinna zostać podpisana w imieniu Unii z zastrzeżeniem jej zawarcia,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się w imieniu Unii do podpisania Umowy między Unią Europejską a Kanadą o współpracy celnej w sprawach związanych z bezpieczeństwem łańcucha dostaw, z zastrzeżeniem zawarcia tej umowy ⁽¹⁾.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania Umowy w imieniu Unii.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 września 2012 r.

W imieniu Rady
S. ALETRARIS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Tekst Umowy zostanie opublikowany wraz z decyzją w sprawie jej zawarcia.

DECYZJA RADY

z dnia 24 września 2012 r.

w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, na podstawie art. XXIV ust. 6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r., odnoszącego się do zmian koncesji zawartych w listach koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej

(2012/644/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 4 akapit pierwszy w związku z jego art. 218 ust. 5,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 29 stycznia 2007 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia negocjacji z niektórymi innymi członkami Światowej Organizacji Handlu na podstawie art. XXIV ust. 6 Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r. w związku z przystąpieniem do Unii Europejskiej Republiki Bułgarii i Rumunii.
- (2) Negocjacje były prowadzone przez Komisję w ramach wytycznych negocjacyjnych przyjętych przez Radę.
- (3) Negocjacje te zostały zakończone i Porozumienie w formie wymiany listów między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, na podstawie art. XXIV ust. 6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r., odnoszące się do zmian koncesji zawartych w listach koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej („porozumienie”) zostało paraflowane przez przedstawiciela Unii Europejskiej w dniu 21 grudnia 2011 r. i przez przedstawiciela Stanów Zjednoczonych Ameryki w dniu 17 lutego 2012 r.

(4) Porozumienie powinno zostać podpisane,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się do podpisania w imieniu Unii Porozumienia w formie wymiany listów między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, na podstawie art. XXIV ust. 6 oraz art. XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT) z 1994 r., odnoszącego się do zmian koncesji zawartych w listach koncesyjnych Republiki Bułgarii i Rumunii w związku z ich przystąpieniem do Unii Europejskiej („porozumienie”), z zastrzeżeniem zawarcia tego porozumienia ⁽¹⁾.

Artykuł 2

Niniejszym upoważnia się Przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania porozumienia w imieniu Unii.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 24 września 2012 r.

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Tekst porozumienia zostanie opublikowany wraz z decyzją o jego zawarciu.

DECYZJA RADY

z dnia 10 października 2012 r.

w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną o współpracy naukowo-technicznej

(2012/645/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 186 w związku z art. 218 ust. 6 i 7,

Umowa między Unią Europejską a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną o współpracy naukowo-technicznej zostaje niniejszym zatwierdzona w imieniu Unii ⁽¹⁾.

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

Artykuł 2

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Unii powiadomienia przewidzianego w art. 7 ust. 2 Umowy ⁽²⁾.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 3

- (1) Dnia 16 listopada 2009 r. Rada upoważniła Komisję do rozpoczęcia w imieniu Unii negocjacji w sprawie Umowy między Unią Europejską a Algierską Republiką Ludowo-Demokratyczną o współpracy naukowo-technicznej (zwanej dalej „Umową”). Umowa została paraflowana dnia 14 października 2010 r.

Komisja Europejska przyjmuje stanowisko, jakie ma zająć Unia w ramach Wspólnego Komitetu ustanowionego w art. 4 ust. 2 Umowy w odniesieniu do poprawek technicznych do Umowy zgodnie z jej art. 4 ust. 2 lit. a).

Artykuł 4

- (2) Umowa została podpisana dnia 19 marca 2012 r., z zastrzeżeniem jej zawarcia w późniejszym terminie, i jest tymczasowo stosowana od dnia podpisania zgodnie z art. 218 ust. 5 Traktatu.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

- (3) Umowa powinna zostać zatwierdzona,

Sporządzono w Luksemburgu dnia 10 października 2012 r.

W imieniu Rady

S. MALAS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Umowa została opublikowana Dz.U. L 99 z 5.4.2012, s. 2 wraz z decyzją w sprawie podpisania.

⁽²⁾ Data wejścia w życie Umowy zostanie opublikowana w Dzienniku Urzędowym przez Sekretariat Generalny Rady.

DECYZJA RADY

z dnia 10 października 2012 r.

dotycząca przedłużenia Umowy o współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską oraz Federacyjną Republiką Brazylii

(2012/646/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 186 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) ppkt (v),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Decyzją 2005/781/WE ⁽¹⁾ Rada zatwierdziła zawarcie Umowy o współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską a Federacyjną Republiką Brazylii („Umowa”).
 - (2) Artykuł XII ust. 2 tej Umowy stanowi: „Niniejsza Umowa obowiązuje początkowo przez okres pięciu lat i może zostać przedłużona za zgodą obu Stron po dokonaniu oceny w trakcie przedostatniego roku każdego następnego okresu przedłużenia”.
 - (3) Na piątym posiedzeniu Komitetu Sterującego, ustanowionego na mocy art. VI ust.2 Umowy, które odbyło się w dniu 22 listopada 2011 r. w Brazylii, obie strony potwierdziły zamiar przedłużenia Umowy na kolejny okres pięciu lat.
 - (4) W następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony dnia 1 grudnia 2009 r. Unia Europejska zastąpiła Wspólnotę Europejską i jest jej następcą prawnym.
 - (5) Należy zatwierdzić w imieniu Unii przedłużenie Umowy,
- PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii przedłużenie Umowy o współpracy naukowej i technologicznej między Wspólnotą Europejską oraz Federacyjną Republiką Brazylii na dodatkowy okres pięciu lat.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Unii notyfikacji rządowi Federacyjnej Republiki Brazylii o tym, że Unia przeprowadziła wewnętrzne procedury niezbędne do przedłużenia Umowy, zgodnie z art. XII ust. 2 Umowy.

Artykuł 3

Przewodniczący Rady dokonuje w imieniu Unii następującej notyfikacji

„W wyniku wejścia w życie w dniu 1 grudnia 2009 r. Traktatu z Lizbony Unia Europejska zastępuje Wspólnotę Europejską i jest jej następcą prawnym, i od tego dnia wykonuje wszystkie prawa i obowiązki Wspólnoty Europejskiej. Z tego względu odniesienia do »Wspólnoty Europejskiej« w tekście umowy należy traktować, w odpowiednich przypadkach, jako odniesienia do »Unii Europejskiej«.”

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 10 października 2012 r.

W imieniu Rady

S. MALAS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 295 z 11.11.2005, s. 37.

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 957/2012

z dnia 17 października 2012 r.

zmieniające załącznik I do rozporządzenia (UE) nr 605/2010 w odniesieniu do skreślenia pozycji dotyczącej Antyli Holenderskich z wykazu państw trzecich, z których dozwolony jest przywóz do Unii przesyłek mleka surowego i przetworów mlecznych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając dyrektywę Rady 2002/99/WE z dnia 16 grudnia 2002 r. ustanawiającą przepisy o wymaganiach zdrowotnych dla zwierząt regulujące produkcję, przetwarzanie, dystrybucję oraz wprowadzanie produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽¹⁾, w szczególności jej art. 8 zdanie wprowadzające, art. 8 pkt 1 akapit pierwszy i pkt 4,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 854/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. ustanawiające szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽²⁾, w szczególności jego art. 11 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 ustanawia szczególne przepisy dotyczące organizacji urzędowych kontroli w odniesieniu do produktów pochodzenia zwierzęcego. W szczególności stanowi ono, że produkty pochodzenia zwierzęcego mogą być przywożone jedynie z państwa trzeciego lub części państwa trzeciego znajdującego się w wykazie sporządzonym i uaktualnianym zgodnie z tym rozporządzeniem.
- (2) Rozporządzenie (WE) nr 854/2004 stanowi również, że przy sporządzaniu oraz uaktualnianiu takich wykazów należy brać pod uwagę kontrole unijne w państwach trzecich w odniesieniu do zgodności lub równoważności z unijnym prawem paszowym i żywnościowym oraz przepisami dotyczącymi zdrowia zwierząt określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽³⁾.
- (3) Załącznik I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 605/2010 z dnia 2 lipca 2010 r. ustanawiającego warunki dotyczące zdrowia zwierząt i zdrowia publicznego oraz

wydawania świadectw weterynaryjnych przy wprowadzaniu do Unii Europejskiej mleka surowego i przetworów mlecznych przeznaczonych do spożycia przez ludzi ⁽⁴⁾ zawiera wykaz państw trzecich, z których dozwolony jest przywóz do Unii przesyłek mleka surowego i przetworów mlecznych.

- (4) Terytorium autonomiczne Antyle Holenderskie figuruje obecnie w wykazie w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 605/2010.
- (5) W następstwie reformy wewnętrznej w Królestwie Niderlandów, która weszła w życie z dniem 10 października 2010 r., Antyle Holenderskie przestały być terytorium autonomicznym w ramach tego królestwa. W tym samym dniu Curaçao i Sint Maarten uzyskały status terytoriów autonomicznych w ramach Królestwa Niderlandów, natomiast Bonaire, Sint Eustatius i Saba stały się gminami specjalnymi europejskiej części Królestwa Niderlandów. Należy zatem skreślić pozycję dotyczącą Antyli Holenderskich z wykazu zamieszczonego w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 605/2010.
- (6) Curaçao i Sint Maarten nie wyraziły zainteresowania dalszym wywozem do Unii mleka surowego i przetworów mlecznych przeznaczonych do spożycia przez ludzi. Nie należy zatem umieszczać ich w wykazie zamieszczonego w załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 605/2010.
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 605/2010.
- (8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku I do rozporządzenia (UE) nr 605/2010 skreśla się pozycję dotyczącą Antyli Holenderskich.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Dz.U. L 18 z 23.1.2003, s. 11.

⁽²⁾ Dz.U. L 139 z 30.4.2004, s. 206.

⁽³⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 175 z 10.7.2010, s. 1.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 października 2012 r.

W imieniu Komisji
José Manuel BARROSO
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 958/2012**z dnia 17 października 2012 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie ustalania Komisja ustala standardowe wartości

dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.

- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 października 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	69,6
	MK	41,5
	TR	59,9
	ZZ	57,0
0707 00 05	MK	38,5
	TR	118,9
	ZZ	78,7
0709 93 10	TR	116,7
	ZZ	116,7
0805 50 10	AR	82,5
	CL	108,8
	TR	85,8
	UY	65,5
	ZA	91,1
	ZZ	86,7
0806 10 10	BR	274,0
	MK	59,9
	TR	153,1
	ZZ	162,3
0808 10 80	AR	216,9
	MK	29,8
	NZ	130,9
	US	143,5
	ZA	107,2
	ZZ	125,7
0808 30 90	CN	92,8
	TR	117,7
	ZZ	105,3

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) NR 959/2012**z dnia 17 października 2012 r.****w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz czosnku w podokresie od dnia 1 grudnia 2012 r. do dnia 28 lutego 2013 r.**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1301/2006 z dnia 31 sierpnia 2006 r. ustanawiające wspólne zasady zarządzania kontyngentami taryfowymi na przywóz produktów rolnych, podlegającymi systemowi pozwoleń na przywóz ⁽²⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 341/2007 ⁽³⁾ otwiera kontyngenty taryfowe i ustanawia zarządzanie nimi oraz wprowadza system pozwoleń na przywóz i świadectw pochodzenia czosnku i innych produktów rolnych przywożonych z krajów trzecich.
- (2) Ilości, w odniesieniu do których tradycyjni importerzy i nowi importerzy złożyli wnioski o pozwolenia typu „A” w ciągu pierwszych siedmiu dni października 2012 r., zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 341/2007, przekraczają dostępne ilości produktów pochodzących z Chin, Argentyny oraz wszystkich państw trzecich innych niż Chiny i Argentyna.

- (3) W związku z tym, zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1301/2006, należy określić zakres, w jakim wnioski o pozwolenia typu „A” przesłane Komisji najpóźniej czternastego dnia października 2012 r. mogą zostać zrealizowane zgodnie z art. 12 rozporządzenia (WE) nr 341/2007.

- (4) W celu zapewnienia efektywnego zarządzania procedurą wydawania pozwoleń na przywóz niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie niezwłocznie po jego opublikowaniu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Wnioski o pozwolenia na przywóz typu „A” złożone zgodnie z art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 341/2007 w ciągu siedmiu pierwszych dni października 2012 r. i przesłane Komisji najpóźniej czternastego dnia października 2012 r. zostają zrealizowane w zależności od odsetka ilości, w odniesieniu do których złożono wnioski, określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 października 2012 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

José Manuel SILVA RODRÍGUEZ

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 238 z 1.9.2006, s. 13.

⁽³⁾ Dz.U. L 90 z 30.3.2007, s. 12.

ZAŁĄCZNIK

Pochodzenie	Numer porządkowy	Współczynnik przydziału
Argentyna		
— Tradycyjni importerzy	09.4104	92,505965 %
— Nowi importerzy	09.4099	1,338084 %
Chiny		
— Tradycyjni importerzy	09.4105	42,208055 %
— Nowi importerzy	09.4100	0,385076 %
Pozostałe kraje trzecie		
— Tradycyjni importerzy	09.4106	100 %
— Nowi importerzy	09.4102	3,949315 %

DECYZJE

DECYZJA RADY

z dnia 16 października 2012 r.

w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka z Niemiec

(2012/647/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

Następująca osoba zostaje mianowana do Komitetu Regionów na stanowisko członka na okres pozostający do końca obecnej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2015 r.:

uwzględniając wniosek rządu Niemiec,

— Dagmar MÜHLENFELD, *Oberbürgermeisterin der Stadt Mülheim an der Ruhr*.

a także mając na uwadze, co następuje:

Artykuł 2

(1) W dniach 22 grudnia 2009 r. i 18 stycznia 2010 r. Rada przyjęła decyzje 2009/1014/UE ⁽¹⁾ i 2010/29/UE ⁽²⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2010 r. do dnia 25 stycznia 2015 r.,

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 16 października 2012 r.

(2) Jedno stanowisko członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu Petry ROTH,

W imieniu Rady

A. D. MAVROYIANNIS

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 348 z 29.12.2009, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 12 z 19.1.2010, s. 11.

DECYZJA RADY
z dnia 16 października 2012 r.
w sprawie mianowania do Komitetu Regionów członka i zastępcy członka z Belgii
(2012/648/UE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 305,

Następujące osoby zostają mianowane do Komitetu Regionów na okres pozostający do końca obecnej kadencji, czyli do dnia 25 stycznia 2015 r.:

uwzględniając wniosek rządu Belgii,

a) na stanowisko członka:

a także mając na uwadze, co następuje:

— Marc HENDRICKX, *Vlaams Volksvertegenwoordiger*

oraz

(1) W dniach 22 grudnia 2009 r. i 18 stycznia 2010 r. Rada przyjęła decyzje 2009/1014/UE ⁽¹⁾ i 2010/29/UE ⁽²⁾ w sprawie mianowania członków i zastępców członków Komitetu Regionów na okres od dnia 26 stycznia 2010 r. do dnia 25 stycznia 2015 r.

b) na stanowisko zastępcy członka:

— Karim VAN OVERMEIRE, *Vlaams Volksvertegenwoordiger*.

Artykuł 2

(2) Jedno stanowisko członka Komitetu Regionów zwolniło się w związku z wygaśnięciem mandatu Paula FICHEROULLE'A.

Niniejsza decyzja staje się skuteczna z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 16 października 2012 r.

(3) Jedno stanowisko zastępcy członka Komitetu Regionów zwolni się w związku z mianowaniem Marca HENDRICKXA na stanowisko członka Komitetu Regionów,

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 348 z 29.12.2009, s. 22.

⁽²⁾ Dz.U. L 12 z 19.1.2010, s. 11.

AKTY PRZYJĘTE PRZEZ ORGANY UTWORZONE NA MOCY UMÓW MIĘDZYNARODOWYCH

ZALECENIE RADY STOWARZYSZENIA UE-JORDANIA

z dnia 3 października 2012 r.

w sprawie realizacji planu działania UE-Jordania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa

RADA STOWARZYSZENIA UE-JORDANIA,

uwzględniając Układ eurośroziemnomorski ustanawiający stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony⁽¹⁾ („Układ”), w szczególności jego art. 91,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 91 Układu upoważnia Radę Stowarzyszenia UE-Jordania do formułowania odpowiednich zaleceń, zmierzających do osiągnięcia celów Układu.
- (2) Zgodnie z art. 101 Układu Strony Układu mają podejmować wszelkie środki o charakterze ogólnym lub szczególnie wymagane do wypełnienia swoich zobowiązań wynikających z Układu i mają zapewnić osiągnięcie celów określonych w Układzie.
- (3) Strony Układu uzgodniły tekst planu działania UE-Jordania w ramach europejskiej polityki sąsiedztwa (zwanego dalej „planem działania EPS”).
- (4) Plan działania EPS będzie wspierał wprowadzenie w życie Układu poprzez opracowanie i uzgodnienie przez Strony konkretnych środków zapewniających praktyczne wytyczne dla wprowadzania w życie Układu.

- (5) Podwójnym celem planu działania EPS jest przedstawienie konkretnych środków mających na celu wypełnienie przez Strony zobowiązań ustalonych w Układzie oraz dostarczenie szerszych ram służących dalszemu wzmocnieniu stosunków między UE i Jordanią, aby osiągnąć wysoki stopień integracji gospodarczej i pogłębić współpracę polityczną, zgodnie z ogólnymi celami Układu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ZALECENIE:

Artykuł

Rada Stowarzyszenia zaleca, aby Strony realizowały plan działania EPS⁽²⁾, w zakresie, w jakim realizacja ta ma na celu osiągnięcie celów Układu.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 października 2012 r.

W imieniu Rady Stowarzyszenia UE-Jordania

C. ASHTON

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 129 z 15.5.2002, s. 3.

⁽²⁾ Zob. dokument 3302/12 na stronie <http://register.consilium.europa.eu>

III

(Inne akty)

EUROPEJSKI OBSZAR GOSPODARCZY

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 204/11/COL

z dnia 29 czerwca 2011 r.

w sprawie domniemanej pomocy państwa przyznanej przedsiębiorstwom należącym do grupy
Norsk Film (Norwegia)

URZĄD NADZORU EFTA („URZĄD”),

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym („Porozumienie EOG”), w szczególności jego art. 61 i 62,

UWZGLĘDNIAJĄC Porozumienie pomiędzy Państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości („porozumienie o nadzorze i Trybunale”), w szczególności jego art. 24,

UWZGLĘDNIAJĄC protokół 3 do porozumienia o nadzorze i Trybunale („protokół 3”), w szczególności jego art. 1 ust. 2 w części I oraz art. 4 ust. 4 i art. 7 ust. 1 w części II,

PO WEZWANIU zainteresowanych stron do przedstawienia uwag zgodnie z art. 6 ust. 1 w części II Protokołu 3 ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. FAKTY

1. Procedura

W piśmie z dnia 23 marca 2006 r. (zdarzenie nr 368163) szereg norweskich przedsiębiorstw kinematograficznych ⁽²⁾ wystąpiło ze skargą, że władze norweskie przyznały dotacje roczne na rzecz Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS na lata 2000–2005.

Po wielokrotnej wymianie korespondencji, Urząd przyjął decyzję nr 491/09/COL o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, która została opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz w Suplemencie EOG do niego ⁽³⁾. Urząd wezwał zainteresowane strony do zgłaszania uwag. Urząd nie otrzymał żadnych uwag od stron trzecich.

Władze norweskie przedstawiły swoje spostrzeżenia w piśmie z dnia 2 lutego 2010 r. (zdarzenie nr 545244).

⁽¹⁾ Dz.U. C 174 z 1.7.2010 oraz Suplement EOG nr 34 z 1.7.2010.
⁽²⁾ The Chimney Pot Oslo AS, Dagslys AS, Egg & Bacon AS, Grip Teknikk AS, Bob Aas Carho ENK, Kamerautleien AS, Lydhodene AS, Megaphon AS oraz Krypton Film AS.

⁽³⁾ Zob. przypis 1.

2. Grupa Norsk Film

Spółka Norsk Film AS została założona w 1932 r. przez stowarzyszenie kin miejskich. Studio filmowe spółki zostało otwarte w 1935 r. Opracowując budżet państwa na 1947 r., rząd norweski postanowił wziąć większą odpowiedzialność za produkcję filmów. W latach pięćdziesiątych i sześćdziesiątych XX w. spółka Norsk Film AS stała w obliczu trudności finansowych, które spowodowały, że rząd przyznał jej dotację w celu zagwarantowania jej dalszego istnienia. Po ogłoszeniu bankructwa spółki w późnych latach sześćdziesiątych XX w. rząd podjął decyzję o przejęciu pełnej odpowiedzialności za jej przyszłość. Od 1974 r. państwo było właścicielem 77,6 % udziałów spółki. Spółka Norsk Film AS pełniła dwie funkcje: zapewniała odpowiednią infrastrukturę do celów związanych z produkcją norweskich pełnometrażowych filmów fabularnych oraz produkowała norweskie filmy.

Spółka ScanCam AS została założona w 1986 r. przez Norsk Film AS oraz gazetę VG (Verdens Gang), a jej fundamentem był istniejący dział techniki zdjęciowej Norsk Film AS. W późniejszym okresie Norsk Film AS oraz Schibsted ASA posiadały po 50 % udziałów w ScanCam AS. W dniu 31 grudnia 1998 r. spółka Schibsted ASA sprzedała swój udział spółce Norsk Film AS, a ScanCam AS dalej prowadziła działalność jako spółka zależna stanowiąca od 1999 r. w 100 % własność Norsk FilmStudio AS.

Założona w 1989 r. spółka Norsk FilmStudio AS była spółką należącą w całości do Norsk Film AS. Do 1989 r. studio oraz infrastruktura techniczna stanowiły integralny oddział w ramach Norsk Film AS. Spółka Norsk FilmStudio AS została założona w celu wyraźnego rozdzielenia pełnionej przez spółkę funkcji producenta od funkcji związanej z utrzymywaniem infrastruktury do celów związanych z produkcją filmową (studio i infrastruktura techniczna).

W 2001 r. rząd norweski przeprowadził reformę swojej polityki w zakresie produkcji filmów i dokonał wyraźniejszego rozdzielenia między obszarem odpowiedzialności państwa a obszarem odpowiedzialności sektora prywatnego. Odpowiedzialność za produkcję filmów powinna spoczywać na spółkach prywatnych zajmujących się produkcją filmową. W związku z tym zaproponowano, aby sprzedać posiadane udziały w Norsk Film AS.

Państwo nadal ponosiłoby odpowiedzialność za studia filmowe, ponieważ ten element procesu produkcji uznano za niemożliwy do utrzymania na warunkach rynkowych. W 2001 r. spółka Norsk Film AS została podzielona na dwie odrębne spółki: spółkę zajmującą się produkcją filmową, nazwaną Norsk Film AS, oraz spółkę zajmującą się infrastrukturą, nazwaną Filmparken AS. Pozostałe aktywa spółki pozostały w Filmparken AS. Norsk FilmStudio AS kontynuowała prowadzoną przez siebie działalność jako jednostka zależna w całości należąca do Filmparken AS. W dniu 25 czerwca 2001 r. Norsk FilmStudio AS połączyła się z Filmparken AS. W dniu 4 stycznia 2002 r. państwo sprzedało posiadane przez siebie udziały w spółce produkcyjnej Norsk Film AS prywatnej spółce zajmującej się produkcją filmową Diopter AS.

W 2002 r. nazwa spółki Filmparken AS została ponownie zmieniona na Norsk FilmStudio AS.

W 2004 r. spółka ScanCam AS połączyła się z Norsk FilmStudio AS.

W 2009 r. Norsk FilmStudio AS i The Chimney Pot AS połączyły się, tworząc Storyline Studios AS. Po połączeniu Filmparken AS stała się posiadaczem 60 % udziałów przedsiębiorstwa, natomiast 40 % udziałów znajdowało się w posiadaniu udziałowców dawnej spółki Chimney Pot AS.

Storyline Studios AS to dostawca wszelkiego wyposażenia i usług dla branży filmowej, zapewniający studia filmowe, pracowników obsługi planu oraz oświetlenie, kamery, usługi w zakresie postprodukcji, kostiumy, fundusze, infrastrukturę biurową, produkcję taśmową oraz katalogi filmowe.

3. Opis zbadanych środków

Urząd zbadał dwa różne środki: wypłatę dotacji w wysokości 36 mln NOK (zob. pkt 3.1) oraz preferencyjne warunki opodatkowania, z których korzystały niektóre przedsiębiorstwa należące do grupy Norsk Film (zob. pkt 3.2).

3.1 Wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK

Od lat siedemdziesiątych XX w. do 2006 r. wypłacano roczne dotacje na rzecz różnych podmiotów należących do grupy Norsk Film. W budżetach rocznych za lata 1971–1972 jest wzmianka o „istniejącym programie pomocy”. Dotacje były wypłacane przez Ministerstwo Kultury i Spraw Kościelnych.

W swojej decyzji nr 491/09/COL Urząd stwierdził, że płatności przekazywane przez państwo norweskie od lat siedemdziesiątych XX w. różnym podmiotom należącym do grupy Norsk Film do celów związanych z produkcją pełnometrażowych filmów fabularnych i utrzymywaniem infrastruktury niezbędnej do produkcji filmów opierały się na istniejącym programie pomocy.

Władze norweskie wskazały, że w 1997 r. parlament norweski przyznał dotację w wysokości 36 mln NOK na rzecz Norsk Film AS na dostosowanie, modernizację i rozwój zakładów produkcyjnych zwanych „Filmparken”. Dotację przyznano w ramach sekcji budżetu państwa przeznaczonej na dotacje na narodowe budynki na potrzeby kultury. Z sumy przydzielonej na okres dwóch lat w 1998 r. wypłacono 10 mln NOK, a w 1999 r. pozostałe 26 mln NOK. Dotacja częściowo pokryła koszty modernizacji i dostosowania infrastruktury studia, a częściowo koszty dostosowania nowych budynków administracyjnych.

W swojej decyzji nr 491/09/COL Urząd stwierdził, że z uwagi na fakt, iż wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK opierała się na innym przydziale z budżetu, a określona kwota została wyodrębniona na specjalny cel (renowację atelier w Jar), mogła ona stanowić nowy środek pomocy. Urząd miał wątpliwości co do tego, czy omawiane wsparcie stanowiło część istniejącego programu pomocy, czy też stanowiło ono nowy środek pomocy.

3.2 Preferencyjne warunki opodatkowania

Norsk Film AS i Norsk FilmStudio AS były zwolnione z podatku od 1995 r. Zwolnienie to zastosowano na podstawie przepisów sekcji 26 ust. 1 lit. k) poprzedniej ustawy podatkowej z dnia 18 sierpnia 1911 r. nr 8, zastąpionej ustawą podatkową z dnia 26 marca 1999 r. nr 14 ⁽⁴⁾.

Zgodnie z sekcją 2–32 norweskiej ustawy podatkowej, regulującej obecnie kwestie związane z preferencyjnym systemem podatkowym, organizacje, instytucje i przedsiębiorstwa niekomercyjne są zwolnione z podatku od osób prawnych w zakresie, w jakim działają one na zasadzie niekomercyjnej.

Kwestię tego, czy dana instytucja lub przedsiębiorstwo jest uznawana za instytucję lub przedsiębiorstwo niekomercyjne zgodnie z przepisami sekcji 2–32, ustala się na podstawie obiektywnych kryteriów, przy czym decydujące znaczenie ma cel, dla którego dane przedsiębiorstwo zostało utworzone. Stąd fakt prowadzenia działalności dobroczynnej wskazuje na istnienie organizacji niekomercyjnej. Aby określić cel działalności prowadzonej przez dane przedsiębiorstwo, organy podatkowe biorą pod uwagę między innymi cele statutowe tego przedsiębiorstwa oraz faktycznie prowadzone przez nie działania. Brane jest również pod uwagę to, czy działalność prowadzona przez daną organizację jest objęta zasadami konkurencji. Jeżeli przedsiębiorstwo prowadzi działalność gospodarczą lub komercyjną i konkuruje z podlegającymi opodatkowaniu przedsiębiorstwami nastawionymi na zysk, wskazuje to na fakt, że takie przedsiębiorstwo posiada status podatnika. Innym brany pod uwagę elementem jest charakter finansowania otrzymywanego przez przedsiębiorstwo. Jeżeli przedsiębiorstwo jest finansowane za pośrednictwem darowizn prywatnych lub innego rodzaju wkładów, świadczy to o niekomercyjnym charakterze przedsiębiorstwa.

Organizacja, która zostanie uznana za organizację niekomercyjną, jest zwolniona z podatku od osób prawnych z tytułu dochodu uzyskiwanego przez nią w wyniku prowadzenia działalności o charakterze niekomercyjnym. Dochód uzyskiwany dzięki prowadzeniu działalności komercyjnej podlega – w określonych warunkach – opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych ⁽⁵⁾.

Organy podatkowe określają, czy przepisy sekcji 2–32 mają zastosowanie do danego przedsiębiorstwa lub organizacji, w ramach standardowego procesu przeprowadzania oceny rocznej. Lokalne organy podatkowe określają system podatkowy, który należy zastosować, na podstawie informacji dostarczonych przez podatnika w deklaracji podatkowej oraz na podstawie innych dostępnych informacji.

⁽⁴⁾ System ten przyznaje zwolnienie z podatku od osób prawnych dla tzw. „organizacji idealnych”.

⁽⁵⁾ Sekcja 2–32 ust. 2 norweskiej ustawy podatkowej stanowi, że przychody podlegają opodatkowaniu podatkiem od osób prawnych w przypadku, gdy obrót roczny uzyskiwany dzięki prowadzeniu działalności komercyjnej przekracza 70 000 NOK lub 140 000 NOK, w zależności od danego przypadku.

Norsk Film AS, Norsk FilmStudio AS oraz ScanCam AS zostały zwolnione z podatku z uwagi na fakt, że prowadziły działalność o charakterze niekomercyjnym. Do 1995 r. Norsk Film AS oraz Norsk FilmStudio AS nie wystąpiły z wnioskiem o objęcie ich specjalnym systemem. Po złożeniu odpowiednich wniosków przedsiębiorstwa te korzystały z takiego systemu od 1995 r. do 2001 r.

W 2001 r. spółka Norsk Film AS została podzielona na dwie odrębne spółki: spółkę zajmującą się produkcją filmową, nazwaną Norsk Film AS, oraz spółkę zajmującą się infrastrukturą, nazwaną Filmparken AS. Od 2002 r. przedsiębiorstwa nie były już finansowane za pośrednictwem dotacji rządowych i prowadziły normalną działalność gospodarczą. W związku z tym uznano je za zwykłe przedsiębiorstwa prowadzące działalność w celu zarobkowym i w konsekwencji nałożono na nie standardowy podatek od osób prawnych.

Do 1998 r. Norsk Film AS oraz Schibsted ASA posiadały po 50 % udziałów w ScanCam AS. W związku z tym ScanCam AS nie została uznana za integralną część prowadzonej przez Norsk Film AS działalności. Od grudnia 1998 r. ScanCam AS należała w 100 % do Norsk Film AS, a następnie, od 1999 r., do Norsk FilmStudio AS (jednostki zależnej w całości należącej do Norsk Film AS). Po dokonaniu tej zmiany organy podatkowe uznały, że ScanCam AS stanowi integralną część działalności prowadzonej przez Norsk Film AS i w związku z tym może korzystać z tego samego systemu podatkowego w latach 1998–2000. Spółka ScanCam AS wypracowała zysk w latach 1998, 1999, 2000 i 2001 ⁽⁶⁾.

W ramach przeprowadzonej oceny organy podatkowe uznały, że przedsiębiorstwa mogły korzystać ze statusu organizacji niekomercyjnych na podstawie następujących elementów: statutu Norsk Film AS stanowiącego, że spółka ta prowadzi działalność o charakterze niekomercyjnym, faktu, że 97,7 % jej udziałów znajdowało się w posiadaniu państwa i lokalnych gmin oraz faktu, że spółka została założona głównie z wykorzystaniem środków pochodzących z dotacji państwowych.

Ponadto organy podatkowe wskazały, że zwolnienie podatkowe przyznano z zastrzeżeniem, że ewentualny zysk zostanie w całości wykorzystany do realizacji celów związanych z prowadzoną przez przedsiębiorstwo działalnością niekomercyjną. Spółka zależna Norsk FilmStudio AS została uznana za integralną część działalności prowadzonej przez Norsk Film AS i objęta tym samym zwolnieniem podatkowym. Władze norweskie wskazały, że spółka Norsk FilmStudio AS nie wypracowała zysku w latach 1995–2001 i że w związku z tym zastosowanie wobec niej korzystnego systemu podatkowego nie miało żadnych skutków.

Wszystkie spółki są obecnie objęte standardowym podatkiem od osób prawnych.

W swojej decyzji nr 491/09/COL Urząd uznał, że kwestia tego, czy zastosowanie zwolnienia z podatku od osób prawnych w oparciu o logikę stosowaną w odniesieniu do zwolnień dla organizacji niekomercyjnych mogło uzasadniać przyznanie zwolnienia podatkowego w przypadku przedsiębiorstw należących do grupy Norsk Film, wzbudzała wątpliwości.

Pomoc w postaci zwolnienia z podatku od osób prawnych stanowi pomoc operacyjną. Zastosowanie tego rodzaju pomocy

jest dopuszczalne wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach, a w szczególności w przypadkach, w których spełnione zostały kryteria przedstawione w wytycznych Urzędu (np. kryteria dotyczące określonych rodzajów pomocy na ochronę środowiska lub pomocy regionalnej). W związku z tym Urząd miał wątpliwości, czy zastosowanie specjalnych reguł podatkowych, jak miało to miejsce w przypadku niektórych przedsiębiorstw należących do grupy Norsk Film, można było uzasadnić na podstawie postanowień Porozumienia EOG dotyczących pomocy państwa.

4. Uwagi władz norweskich

4.1 Wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK

4.1.1 Wypłata dotacji nie stanowi pomocy państwa

Władze norweskie twierdzą, że wypłata kwoty 36 mln NOK nie stanowi pomocy państwa.

Przyjmując podejście zorientowane na skutki, władze norweskie twierdzą, że rozpatrywana dotacja nie przyznała żadnej faktycznej korzyści gospodarczej beneficjentowi.

Władze norweskie uważają, że żadne z przedsiębiorstw nie uzyskało korzyści gospodarczej w wyniku przyznania dotacji na dostosowanie i modernizację Filmparken. Spółka Norsk FilmStudio AS była odpowiedzialna za wynajmowanie infrastruktury wszystkim przedsiębiorstwom zajmującym się produkcją filmową w Norwegii. Podejmowane przez grupę Norsk Film działania w zakresie produkcji filmów były wyraźnie rozdzielone prawnie od działań w zakresie wynajmu infrastruktury produkcyjnej. Wszystkie norweskie przedsiębiorstwa (w tym Norsk Film AS) zajmujące się produkcją filmów miały dostęp do infrastruktury produkcyjnej na takich samych zasadach i warunkach. Działalność w zakresie najmu nie była rentowna i przynosiła straty spółce Norsk FilmStudio AS.

Władze norweskie utrzymują, że nie można twierdzić, iż środek przyznany na rzecz grupy Norsk Film przyniósł tej grupie korzyść gospodarczą, ponieważ przyznanie dotacji najwyraźniej nie miało takiego skutku. W zamierzeniu środek został raczej zastosowany w celu udostępnienia zakładów produkcji filmów norweskim producentom filmowym i miał też taki skutek. Władze norweskie podkreślają, że spółka Norsk FilmStudio AS działała jako jedyny podmiot wynajmujący studia filmowe umożliwiające produkcję filmów o określonej długości i jakości wyłącznie z uwagi na wystąpienie niedoskonałości rynku. Spółka prowadziła tego rodzaju działalność z korzyścią dla wszystkich producentów i nie uzyskała żadnej korzyści gospodarczej.

4.1.2 Środek w każdym przypadku stanowiłby istniejącą pomoc

Władze norweskie utrzymują, że nawet gdyby dotacja w wysokości 36 mln NOK stanowiła pomoc państwa, byłaby ona w każdym przypadku istniejącą pomocą.

Władze norweskie uważają, że wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK stanowiła element istniejącego programu pomocy w postaci wypłaty rocznych dotacji.

Władze norweskie twierdzą, że fakt, iż dotacja została wypłacona z innego budżetu niż budżet wykorzystywany do wypłaty

⁽⁶⁾ Zob. pismo władz norweskich z dnia 11.8.2006 (zdarzenie nr 383774).

rocznych dotacji, nie stanowi wystarczającego dowodu na to, że sama dotacja stanowiła możliwy do wyodrębnienia nowy środek. Władze norweskie wyjaśniły, że fakt przyznania dotacji przydzielonej na lata 1998–1999 w ramach innej pozycji budżetowej, był „czysto przypadkowy i wynikał z kwestii technicznych, a wypłata 36 mln NOK mogła równie dobrze zostać przyznana w ramach sekcji budżetu przeznaczonych na finansowanie filmów i rozłożona na okres dziesięciu lat, co skutkowałoby jej „wtopieniem” w dokonywane corocznie płatności na rzecz Norsk Film AS, na które składa się pomoc operacyjna oraz pomoc na inwestycje. Fakt przyznania dotacji przydzielonej na lata 1998–1999 w ramach innej pozycji budżetowej wynikał z nowego sposobu organizowania sekcji budżetu [państwa] służącej wypłacie środków przeznaczonych na budowę budynków narodowych”. Ponadto władze norweskie utrzymują, że istotne jest, iż płatność stanowiła element nieprzerwanego łańcucha realizowanych systematycznie płatności na rzecz tego samego beneficjenta oraz że charakter pomocy pozostawał niezmienny. Stwierdzono, że program zawsze składał się z części związanej z inwestycjami oraz części operacyjnej.

Proces dostosowania i modernizacji był realizowany od pewnego czasu, a koszty przeznaczone na jego wdrażanie do 1998 – 1999 r. oszacowano na 13 mln NOK. Kwota ta uwzględniała środki przekazane przez państwo norweskie za pośrednictwem istniejącego systemu wsparcia, funkcjonującego od lat siedemdziesiątych XX w. W 1997 r. stało się jednak jasne, że kwota 13 mln NOK nie jest wystarczająca do ukończenia prowadzonych prac i w związku z tym podjęto decyzję o przyznaniu dodatkowej kwoty 36 mln NOK w celu zakończenia procesu dostosowywania.

Władze norweskie przedstawiły Urzędowi dane potwierdzające, że również w przeszłości kwoty były przyznawane i przeznaczane na dostosowanie i modernizację elementów infrastruktury niezbędnych do zapewnienia odpowiednich warunków do produkcji filmów.

Władze norweskie utrzymują, że fakt, iż kwota dotacji była znacznie wyższa niż łączna kwota zrealizowanych do tej pory corocznych płatności, nie stanowi dowodu na to, że dotacja ta stanowiła nowy środek pomocy. W tej kwestii władze norweskie odwołały się do wyroku Trybunału Sprawiedliwości w sprawie *Namur-Les-Assurances* (7): „pojawienie się nowej pomocy lub zmiana istniejącej pomocy nie mogą być oceniane według skali pomocy ani w szczególności jej wielkości w sensie kwoty w którymkolwiek momencie funkcjonowania przedsiębiorstwa, jeżeli pomoc dostarczana jest na mocy wcześniejszych postanowień ustawowych, które pozostają niezmienione”.

4.1.3 Nowa pomoc w każdym przypadku byłaby zgodna z postanowieniami Porozumienia EOG

Władze norweskie utrzymują, że środek, jeżeli Urząd uznałby, iż stanowi on nową pomoc, byłby w każdym przypadku zgodny z postanowieniami Porozumienia EOG. Władze norweskie uważają, że środek byłby zgodny z art. 61 ust. 3 lit. c) Porozumienia EOG, ponieważ dotacja została przyznana na cele związane z ochroną kultury, a zastosowane środki były proporcjonalne i konieczne do zrealizowania takiego celu.

Władze norweskie twierdzą, że produkcja filmów jest istotną formą wyrazu kulturowego i stanowi część dziedzictwa naro-

dowego. Bez zapewnienia odpowiednich zakładów produkcyjnych produkcja filmów nie byłaby możliwa. Ponadto przyznanie dotacji stanowiło niezbędny środek interwencyjny z uwagi na wystąpienie niedoskonałości rynku. Władze norweskie podkreślają również, że Urząd zatwierdził środki wspierające inicjatywy podejmowane w sektorze audiowizualnym, które nie mogłyby zostać wprowadzone przy braku infrastruktury niezbędnej do produkcji dzieł audiowizualnych.

4.2 Preferencyjne warunki opodatkowania

4.2.1 Zastosowanie preferencyjnych warunków opodatkowania nie stanowi pomocy państwa

Po pierwsze, władze norweskie podkreślają, że w swojej decyzji nr 491/09/COL Urząd nie zgłosił żadnych zastrzeżeń do obecnie obowiązującego systemu podatkowego zwalniającego przedsiębiorstwa niekomercyjne z podatku od osób prawnych, ale zbadał sposób, w jaki system ten jest stosowany w odniesieniu do niektórych przedsiębiorstw należących do grupy Norsk Film. W związku z tym kwestią, która jest poddawana ocenie, jest faktyczne stosowanie lub niewłaściwe stosowanie systemu podatkowego w odniesieniu do niektórych przedsiębiorstw.

Po drugie, władze norweskie utrzymują, że nie dysponują uprawnieniami do samodzielnego stwierdzenia, czy przepisy sekcji 2–32 ustawy podatkowej zostały zastosowane w sposób prawidłowy w odniesieniu do przedsiębiorstw należących do grupy Norsk Film, ponieważ nie są organami kontroli podatkowej.

Władze norweskie wskazały jednak, że „ewentualne niewłaściwe zastosowanie ogólnych przepisów podatkowych przez organy podatkowe przynoszące korzyść podatnikowi nie stanowi pomocy państwa. (...) Zgodnie z odpowiednim ustawodawstwem krajowym w przypadku niewłaściwego zastosowania krajowych przepisów podatkowych odpowiedzialność za dokonanie stosownej korekty spoczywa głównie na organach podatkowych lub sądach. (...) Gdyby każdorazowe niewłaściwe zastosowanie krajowych przepisów podatkowych prowadzące do przyznania nieuzasadnionej korzyści konkretnemu podatnikowi stanowiło pomoc państwa, powstałaby sytuacja bez wyjścia.”.

Władze norweskie podkreślają, że z uwagi na fakt, iż bezprawne opodatkowanie może mieć różne konsekwencje, poza przypadkami utrzymującego się niewłaściwego stosowania, działania naprawcze powinny być podejmowane w ramach prawa krajowego i nie podlegać przeglądowi zgodnie z zasadami pomocy państwa EOG.

4.2.2 Zastosowanie preferencyjnych warunków opodatkowania w każdym przypadku opierało się na istniejącym programie pomocy

Ponadto władze norweskie utrzymywały, że zastosowanie przepisów podatkowych ustanowionych przed wejściem Porozumienia EOG w życie w żadnym przypadku nie stanowiłoby nowego środka pomocy, ale byłoby wyłącznie przypadkiem zastosowania istniejącego programu pomocy.

Władze norweskie uważają, że „zwykłe stosowanie ogólnej zasady i przeprowadzenie oceny w kwestii tego, czy zasada ta ma zastosowanie w danym przypadku, nie może w żadnym przypadku stanowić nowego środka pomocy, i w związku z tym nie wymaga przesłania odpowiedniego powiadomienia

(7) Sprawa C-44/93 *Namur-Les Assurances du Crédit SA przeciwko Office National du Ducreire* i państwu belgijskiemu [1994] Rec. I-3829, pkt 28.

Urzędowi. Gdyby poszczególne przypadki zastosowania istniejącego programu pomocy miały stanowić nową pomoc, w nieuzasadniony sposób rozszerzyłoby to zakres tego, co można uznać za nową pomoc, i osłabiłoby zakres pomocy zgodnej z rynkiem wewnętrznym jako istniejącej pomocy w rozumieniu zasad pomocy państwa”.

II. OCENA

1. Istnienie pomocy państwa

Artykuł 61 ust. 1 Porozumienia EOG stanowi:

„Z zastrzeżeniem innych postanowień niniejszego Porozumienia, wszelka pomoc przyznawana przez państwa członkowskie WE, państwa EFTA lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z funkcjonowaniem niniejszego Porozumienia w zakresie, w jakim wpływa na handel między Umawiającymi się Stronami”.

1.1 Występowanie zasobów państwowych

Środek musi być przyznany przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych.

1.1.1 Wpłata dotacji w wysokości 36 mln NOK

Dotacja w wysokości 36 mln NOK została wypłacona z sekcji budżetu państwa przeznaczonej na dotacje na narodowe budynki na potrzeby kultury.

W związku z tym Urząd stwierdza, że warunek polegający na zaangażowaniu zasobów państwowych jest spełniony.

1.1.2 Preferencyjny system podatkowy

Spółka Norsk Film AS i jej spółka zależna Norsk FilmStudio AS była objęta zwolnieniem podatkowym w latach 1995–2001. W piśmie z dnia 18 marca 1996 r. urząd skarbowy w Bærum przyznał zwolnienie z podatku za rok podatkowy 1995 pod warunkiem, że potencjalne dochody zostaną w całości wykorzystane do celów związanych z prowadzoną przez przedsiębiorstwo działalnością niekomercyjną.

ScanCam AS (spółka zależna zajmująca się wynajmem kamer) uzyskała zwolnienie z podatku w latach 1998–2001 w oparciu o te same przesłanki.

W konsekwencji zastosowania korzystnego systemu podatkowego państwo zrzekło się dochodów podatkowych, które w normalnych warunkach uzyskałoby od przedmiotowych przedsiębiorstw. Brak tych funduszy stanowił obciążenie dla zasobów państwowych, którego wielkość odpowiadała wysokości opłat normalnie pobieranych z budżetów przedmiotowych przedsiębiorstw⁽⁸⁾.

Fakt, że ocena została przeprowadzona przez lokalne organy podatkowe, nie ma żadnego znaczenia dla kwestii związanej ze stwierdzeniem wykorzystania zasobów państwowych⁽⁹⁾.

⁽⁸⁾ Sprawa C-156/98 *Komisja przeciwko Niemcom*, [2000] Rec. I-6857, pkt 26.

⁽⁹⁾ Sprawa C-248/84 *Niemcy przeciwko Komisji*, [1987] Rec. I-4013, pkt 17.

1.2 Sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów

1.2.1 Wpłata dotacji w wysokości 36 mln NOK

Po pierwsze, środek musiał przyznać Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS korzyści poprzez zwolnienie spółek z opłat, które są normalnie pobierane z ich budżetu. Przyznanie dotacji w wysokości 36 mln NOK przyniosło beneficjentom korzyść finansową, której nie mogliby uzyskać w normalnych warunkach prowadzenia działalności. W związku z tym dotacja wzmocniła pozycję finansową Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami prowadzącymi działalność w sektorze produkcji filmowej w ramach EOG.

Po drugie, środek pomocy musi być selektywny w tym sensie, że sprzyja „niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów”.

Urząd uznaje środek polegający na wypłaceniu kwoty 36 mln NOK w celu dostosowania studiów filmowych za selektywny, ponieważ jego beneficjent został wyraźnie wskazany.

1.2.2 Preferencyjny system podatkowy

Niektóre przedsiębiorstwa należące do grupy Norsk Film zostały zwolnione z obowiązku zapłaty obowiązującego w normalnych warunkach podatku od osób prawnych i w związku z tym zwolnione z opłat normalnie uiszczanych ze swojego budżetu. W normalnych warunkach prowadzenia działalności nie mogłyby one odnieść tej korzyści.

Urząd przyznaje jednak, że Trybunał Sprawiedliwości i Trybunał EFTA stwierdzały konsekwentnie, że środki przynoszące korzyści niektórym beneficjentom nie są selektywne, jeżeli mogą być uzasadnione charakterem i ogólną strukturą systemu, którego część stanowią.

Ponadto wytyczne Urzędu dotyczące stosowania zasad pomocy państwa w odniesieniu do środków związanych z bezpośrednim opodatkowaniem działalności gospodarczej stanowią w szczególności, że „oczywiście, podatek dochodowy nie może zostać nałożony, jeżeli nie osiągnięto żadnego zysku. Ze względu na charakter systemu podatkowego przedsiębiorstwa niekomercyjne, które nie mogą osiągnąć żadnych zysków, takie jak np. fundacje lub stowarzyszenia, mogą być zwolnione z podatku dochodowego”.

W swojej decyzji nr 491/09/COL Urząd nie poddał w wątpliwość faktu, że konieczność zastosowania preferencyjnego systemu podatkowego może być uzasadniona charakterem lub logiką działania systemu. Urząd wyraził jedynie swoje wątpliwości w kwestii stosowania systemu w odniesieniu do przedmiotowych przedsiębiorstw. Przedsiębiorstwom tym przyznano zwolnienie z podatku od osób prawnych na podstawie przepisów sekcji 26 ust. 1 lit. k) poprzedniej ustawy podatkowej z dnia 18 sierpnia 1911 r. nr 8, zastąpionej ustawą podatkową z dnia 26 marca 1999 r. nr 14. Po jego zastosowaniu system ten zapewnia zwolnienie z podatku od osób prawnych organizacjom, które spełniają określone kryteria, głównie związane z prowadzoną przez nie działalnością niekomercyjną.

Zgodnie z informacjami przedstawionymi przez władze norweskie, Norsk Film AS, Norsk FilmStudio AS oraz ScanCam AS

zostały zwolnione z podatku ponieważ prowadziły działalność o charakterze niekomercyjnym. W ramach przeprowadzonej oceny Urząd nie może wejść w rolę norweskich lokalnych organów podatkowych. Na podstawie uzyskanych informacji Urząd nie może uznać, że dysponuje wystarczającymi dowodami świadczącymi, że preferencyjny system został niewłaściwie zastosowany w odniesieniu do trzech przedsiębiorstw, i że w związku z tym można uznać, że środek ma charakter selektywny.

Z tego względu Urząd nie może stwierdzić, że zastosowanie preferencyjnych warunków opodatkowania wobec Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS/ScanCam AS w oparciu o kryteria pierwotnie ustanowione w ustawie podatkowej z 1911 r. wiąże się z przyznaniem jakiegokolwiek pomocy państwa.

1.3 Zakłócenie konkurencji oraz wpływ na wymianę handlową między umawiającymi się stronami

Pomoc państwa przyznana określonym przedsiębiorstwom uznaje się za zakłócającą konkurencję i wywierającą wpływ na wymianę handlową między umawiającymi się stronami, jeżeli jej beneficjent prowadzi działalność gospodarczą obejmującą wymianę handlową między umawiającymi się stronami. Filmy kinowe mogą być produkowane w alternatywnych lokalizacjach na terytorium EOG. Stają się one następnie przedmiotem handlu między umawiającymi się stronami w ramach Porozumienia EOG. W związku z tym udzielenie wsparcia przedsiębiorstwu produkującemu pełnometrażowe filmy fabularne oraz świadczenie usług studyjnych na jego rzecz może zakłócić konkurencję między różnymi zakładami produkcji filmów znajdującymi się w różnych miejscach. Dlatego środek będący przedmiotem analizy można uznać za zakłócający konkurencję oraz wywierający wpływ na wymianę handlową między umawiającymi się stronami.

1.4 Wniosek

Na podstawie elementów poddanych ocenie powyżej Urząd stwierdza, że wypłata kwoty w wysokości 36 mln NOK stanowiła pomoc państwa, oraz że objęcie Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS/ScanCam AS korzystnymi warunkami opodatkowania nie wiązało się z przyznaniem jakiegokolwiek pomocy państwa.

W związku z tym Urząd zbada wyłącznie kwestię wypłaty dotacji w wysokości 36 mln NOK.

2. Procedura

Procedura dotycząca nowej pomocy została określona w art. 1 ust. 3 w części I protokołu 3. Jeżeli Urząd ma wątpliwości w kwestii zgodności takiego środka pomocy, wszczyna formalne postępowanie wyjaśniające przewidziane w art. 1 ust. 2 w części I protokołu 3 oraz w art. 4 ust. 4 w części II protokołu 3.

Oddzielna procedura dotycząca istniejącej pomocy została określona w art. 1 ust. 1 w części I protokołu 3. Zgodnie z tym przepisem, Urząd, przy współpracy z państwami EFTA, stale nadzoruje wszystkie istniejące systemy pomocy w tych państwach. Urząd proponuje tym państwom odpowiednie środki wymagane ze względu na stopniowy rozwój lub funkcjonowanie porozumienia EOG.

Każdą ocenę dotyczącą ustalenia, czy dany środek pomocy stanowi nową czy już istniejącą pomoc, przeprowadzoną w związku z decyzją o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, należy traktować wyłącznie jako mającą charakter wstępny. Nawet jeżeli na podstawie informacji dostępnych w danym momencie Urząd podejmie decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie przepisów art. 1 ust. 3 oraz ust. 2 w części I protokołu 3, może on wciąż uznać, w ramach decyzji kończącej tę procedurę, że środek faktycznie stanowi istniejącą pomoc⁽¹⁰⁾. W przypadkach odnoszących się do istniejącej pomocy, Urząd musi stosować procedurę mającą zastosowanie do istniejącej pomocy⁽¹¹⁾. W związku z tym w takim przypadku Urząd musiałby zakończyć formalne postępowanie wyjaśniające i, w stosownych przypadkach, wszcząć inne postępowanie w odniesieniu do istniejącej pomocy określone w art. 17–19 w części II protokołu 3⁽¹²⁾.

Informacje przedstawione Urzędowi w momencie, gdy podjął on decyzję o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, nie dawały wystarczających podstaw do tego, by sformułować wstępny wniosek stanowiący, że dana pomoc jest istniejącą pomocą, i w związku z tym Urząd zastosował wobec niej zasady dotyczące nowej pomocy.

Urząd ustalił istnienie i zgodność nowych środków pomocy w ramach formalnego postępowania wyjaśniającego. W przypadku wystąpienia istniejącej pomocy, z uwagi na fakt, że dwa środki pomocy objęte dochodzeniem nie są już stosowane, Urząd zakończył formalne postępowanie wyjaśniające nie wszczynając postępowania w odniesieniu do istniejącej pomocy, ponieważ takie postępowanie byłoby bezprzedmiotowe.

3. Wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK – istniejąca pomoc

Zgodnie z art. 1 lit. b) pkt (i) w części II protokołu 3 za istniejącą pomoc uznaje się: „wszelką pomoc istniejącą w odpowiednich państwach EFTA przed wejściem Porozumienia EOG w życie, tzn. programy pomocy oraz pomoc indywidualną, która została przyznana przed wejściem w życie Porozumienia EOG i obowiązywała w dalszym ciągu po jego wejściu w życie”. Zgodnie z art. 1 lit. c) zmiany w takiej pomocy stanowią nową pomoc.

Władze norweskie przedstawiły dodatkowe informacje w kontekście swoich uwag dotyczących decyzji nr 491/09/COL (zob. pkt 4.1.2 powyżej).

Jak wskazano w decyzji nr 491/09/COL Urząd stwierdza, że coroczne płatności przekazywane przez państwo norweskie od lat siedemdziesiątych XX w. na rzecz Norsk FilmStudio AS/Filmparken AS do celów związanych z produkcją pełnometrażowych filmów fabularnych i utrzymywaniem infrastruktury niezbędnej do produkcji filmów opierały się na istniejącym programie pomocy.

⁽¹⁰⁾ Sprawa C-400/99 *Włochy przeciwko Komisji*, [2005] Zb.Orz. I-3657, pkt 47, 54–55.

⁽¹¹⁾ Sprawa T-190/00 *Regione Siciliana przeciwko Komisji*, [2003] Rec II-5015, pkt 48.

⁽¹²⁾ Sprawa C-312/90 *Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji*, [1992] Rec. I-4117, pkt 14–17 oraz sprawa C-47/91 *Włochy przeciwko Komisji*, [1992] Rec. I-4145, pkt 22–25.

Urząd stwierdza, że wypłata kwoty w wysokości 36 mln NOK została dokonana w ramach istniejącego programu pomocy.

Po pierwsze, okazuje się, że wypłacane corocznie dotacje zawsze zawierały element pomocy na inwestycje oraz element pomocy operacyjnej⁽¹³⁾. W ten sposób władze norweskie wskazały, że proces dostosowywania i modernizacji już się rozpoczął, a wysokość objętej rocznymi dotacjami kwoty przeznaczonej na jego realizację do roku 1998–1999 oszacowano na 13 mln NOK. Władze norweskie przedstawiły wypisy z wniosków budżetowych, ujawniając fakt przyznania szeregu znacznych kwot na rzecz Norsk Film AS w celu dostosowania i zmodernizowania infrastruktury niezbędnej do produkcji filmów⁽¹⁴⁾. Przeznaczenie określonej dotacji na cel związany z renowacją atelier w Jar nie może w związku z tym zostać uznane za wprowadzenie zmian w istniejącym programie pomocy.

Po drugie, fakt, że dotacja została wypłacona z innego budżetu niż budżet wykorzystywany do wypłaty rocznych dotacji, pozostaje bez znaczenia dla przedmiotowej sprawy. Wynikało to z zastosowania czysto budżetowej techniki i stanowiło konsekwencję zastosowania nowej metody organizowania budżetu.

Wreszcie fakt, że kwota dotacji była znacznie wyższa niż łączna kwota zrealizowanych corocznych płatności, nie jest dowodem na to, że dotacja stanowi nowy środek pomocy. Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że: „pojawienie się nowej pomocy lub zmiana istniejącej pomocy nie mogą być oceniane według skali pomocy ani w szczególności jej wielkości w sensie kwoty w którymkolwiek momencie funkcjonowania przedsiębiorstwa, jeżeli pomoc dostarczana jest na mocy wcześniejszych postanowień ustawowych, które pozostają niezmienione”⁽¹⁵⁾.

W związku z tym Urząd stwierdza, że w świetle przedstawionych powyżej informacji wypłata kwoty w wysokości 36 mln NOK stanowiła część istniejącego programu pomocy, który został zakończony w 2006 r.,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Urząd Nadzoru EFTA stwierdza, że wypłata dotacji w wysokości 36 mln NOK została zrealizowana w ramach istniejącego programu pomocy. Dlatego też zamknięto formalne postępowanie wyjaśniające mające zastosowanie w przypadku nowej pomocy.

Artykuł 2

Urząd Nadzoru EFTA uważa, że objęcie Norsk Film AS, Norsk FilmStudio AS oraz ScanCam AS preferencyjnymi warunkami opodatkowania nie stanowiło pomocy państwa w rozumieniu art. 61 ust. 1 Porozumienia EOG.

Artykuł 3

Niniejsza decyzja jest skierowana do Królestwa Norwegii.

Artykuł 4

Jedynie wersja niniejszej decyzji w języku angielskim jest autentyczna.

Sporządzono w Brukseli dnia 29 czerwca 2011 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Per SANDERUD
Przewodniczący

Sabine MONAUNI-TÖMÖRDY
Członek Kolegium

⁽¹³⁾ Zob. uwagi zgłoszone przez władze norweskie w odniesieniu do decyzji Urzędu Nadzoru EFTA dotyczącej wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego w sprawie nr 67377 – Domniemana pomoc państwa przyznana przedsiębiorstwom należącym do grupy Norsk Film (zdarzenie nr 545244).

⁽¹⁴⁾ Zob. St.prp. nr 1 (1976–77): 1 313 000 NOK, St.prp. nr 1 (1977–78): 4 mln NOK, St.prp. nr 1 (1978–79): 3,9 mln NOK.

⁽¹⁵⁾ Sprawa C-44/93 *Namur-Les Assurances du Crédit SA przeciwko Office National du Ducroire i państwu belgijskiemu* [1994] Rec. I-3829, pkt 28.

DECYZJA URZĘDU NADZORU EFTA

NR 189/12/COL

z dnia 22 maja 2012 r.

wyłaczająca produkcję i sprzedaż hurtową energii elektrycznej w Norwegii z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych

URZĄD NADZORU EFTA

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym,

uwzględniając akt, o którym mowa w pkt 4 załącznika XVI do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, określający procedury przyznawania zamówień publicznych w sektorze usług użyteczności publicznej (dyrektywa 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynująca procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych⁽¹⁾) („dyrektywa 2004/17/WE”), w szczególności jego art. 30,

uwzględniając Porozumienie pomiędzy Państwami EFTA w sprawie ustanowienia Urzędu Nadzoru i Trybunału Sprawiedliwości („porozumienie o nadzorze i Trybunale”), w szczególności art. 1 i 3 Protokołu 1 do tego porozumienia,

uwzględniając wniosek przedłożony Urzędowi w dniu 24 stycznia 2012 r. przez Akershus Energi Vannkraft AS, E-CO Energi AS, EB Kraftproduksjon AS oraz Østfold Energi AS („wnioskodawców”),

uwzględniając decyzję Urzędu Nadzoru EFTA („Urzędu”) z dnia 19 kwietnia 2012 r. upoważniającą członka ponoszącego szczególną odpowiedzialność za zamówienia publiczne do podejmowania niektórych decyzji w dziedzinie zamówień publicznych (decyzja nr 138/12/COL),

po konsultacji z Komitetem ds. Zamówień Publicznych EFTA wspierającym Urząd Nadzoru EFTA,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. STAN FAKTYCZNY

(1) W dniu 24 stycznia 2012 r. Urząd otrzymał wniosek zgodnie z art. 30 ust. 5 dyrektywy 2004/17/WE od Akershus Energi Vannkraft AS, E-CO Energi AS, EB Kraftproduksjon AS oraz Østfold Energi AS o zatwierdzenie zastosowania art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE do produkcji i sprzedaży hurtowej energii hydroelektrycznej w Norwegii. Pismami z dnia 17 lutego 2012 r. Urząd zażądał dodatkowych informacji od władz norweskich (zdarzenie nr 624270) i od wnioskodawcy

(zdarzenie nr 624258). Urząd otrzymał odpowiedź na to żądanie od władz norweskich pismem z dnia 20 marca 2012 r., a od wnioskodawców – pismem z dnia 22 marca 2012 r.

(2) Wniosek wnioskodawców, których należy uznać za przedsiębiorstwa publiczne w rozumieniu dyrektywy 2004/17/WE, dotyczy produkcji i sprzedaży hurtowej energii hydroelektrycznej, zgodnie z opisem zawartym we wniosku.

II. RAMY PRAWNE

(3) Artykuł 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE stanowi, że zamówienia mające na celu umożliwienie prowadzenia działalności wymienionej w art. 3–7 nie podlegają niniejszej dyrektywie, jeżeli w państwie EFTA, w którym ta działalność jest wykonywana, bezpośrednio podlega ona konkurencji na rynkach, do których dostęp nie jest ograniczony.

(4) Zgodnie z art. 30 ust. 5 dyrektywy 2004/17/WE podmiot zamawiający może wnioskować do Komisji o zgodę na zastosowanie art. 30 ust. 1 do danej działalności, jeśli ustawodawstwo danego państwa EOG przewiduje taką możliwość. Z art. 15-1, ust. 2 rozporządzenia nr 403 z dnia 7 kwietnia 2006 r. o zamówieniach publicznych w sektorze usług użyteczności publicznej (*Forskrift nr. 403 av 7. April 2006 om innkjøp i forsyningssektorene*) wynika, że podmiot zamawiający może wnioskować o zastosowanie art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE w odniesieniu do tego podmiotu, o ile uzyskał opinię od norweskiego właściwego organu ds. konkurencji.

(5) Wnioskodawcy otrzymali opinię od norweskiego właściwego organu ds. konkurencji w dniu 16 marca 2011 r., w której organ ten stwierdził, że odnośna działalność podlega bezpośrednio konkurencji na rynku, do którego dostęp nie jest ograniczony.

(6) Dostęp do rynku uznaje się za nieograniczony, jeśli dane państwo wdrożyło i stosuje właściwe przepisy prawa EOG, otwierające dany sektor lub jego część. Akty te wymieniono w załączniku XI do dyrektywy 2004/17/WE, w którym w odniesieniu do sektora energii elektrycznej wymienia się dyrektywę 96/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 grudnia 1996 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej⁽²⁾. Dyrektywa 96/92/WE została zastąpiona

⁽¹⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 27 z 30.1.1997, s. 20.

dyrektywą 2003/54/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącą wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającą dyrektywę 96/92/WE⁽¹⁾ („dyrektywą 2003/54/WE”), którą włączono w pkt 22 załącznika IV Porozumienia EOG. Zatem dostęp do rynku uznaje się za nieograniczony, jeśli państwo norweskie wdrożyło i właściwie stosuje dyrektywę 2003/54/WE.

- (7) Ocenę, czy działalność podlega konkurencji, należy przeprowadzić na podstawie różnych wskaźników, z których żaden sam w sobie nie ma decydującego znaczenia. W odniesieniu do rynków objętych niniejszą decyzją jednym z kryteriów, które należy uwzględnić, jest udział w rynku najważniejszych podmiotów działających na danym rynku. Innym kryterium jest stopień koncentracji na tych rynkach. Biorąc pod uwagę charakterystykę odnośnych rynków, należy uwzględnić również dodatkowe kryteria, takie jak funkcjonowanie rynkowego mechanizmu bilansującego, konkurencja cenowa oraz odsetek odbiorców zmieniających dostawcę.

III. OCENA

Definicja rynku

Rynek produktowy

- (8) Właściwym rynkiem produktowym jest rynek produkcji i sprzedaży hurtowej energii elektrycznej⁽²⁾. Rynek ten obejmuje zatem produkcję energii elektrycznej w elektrowniach oraz przywóz energii elektrycznej poprzez połączenia z innymi sieciami w celu jej sprzedaży bezpośrednio dużym odbiorcom przemysłowym lub odbiorcom detalicznym.

Rynek geograficzny

- (9) Norweski rynek sprzedaży hurtowej energii elektrycznej jest w dużym stopniu zintegrowany z rynkiem skandynawskim (Dania, Norwegia, Szwecja i Finlandia). Znaczna część produkcji energii elektrycznej w Skandynawii jest przedmiotem obrotu na wspólnej skandynawskiej giełdzie energii elektrycznej w formie umów dotyczących fizycznej dostawy energii elektrycznej, której operatorem jest Nord Pool Spot AS (Nord Pool). Skandynawska giełda energii elektrycznej Nord Pool obejmuje obecnie rynki sprzedaży hurtowej energii elektrycznej w Norwegii, Szwecji, Danii, Finlandii i Estonii.

- (10) Nord Pool zarządza dwoma rynkami fizycznego handlu hurtowego energią elektryczną: rynkiem dnia następnego Elspot, na którym godzinne umowy na dostawę energii elektrycznej w systemie godzinowym są przedmiotem obrotu dziennego przy fizycznej dostawie w terminie 24 godzin dnia następnego, oraz rynkiem Elbas, który jest transgranicznym rynkiem ciągłego obrotu w ramach danego dnia i na którym dokonuje się korekt transakcji przeprowadzonych na rynku dnia następnego aż do godziny przed momentem dostawy. Łącznie oba te rynki obejmowały 74 % konsumpcji energii elektrycznej w Skandynawii w 2010 r., czyli w ujęciu ilościowym 307 TWh. Pozostała energia elektryczna będąca przedmiotem obrotu jest sprzedawana poprzez negocjacje dwustronne między dostawcą i odbiorcą.

- (11) Rynek skandynawski jest podzielony na kilka obszarów ofert sprzedaży, powiązanych połączeniami między sieciami. Cena transakcyjna na rynku Elspot jest oparta na ofertach sprzedaży i ofertach kupna wszystkich uczestników rynku i jest ustalana tak, aby równoważyć podaż i popyt na rynku dla każdej godziny w okresie 24 godzin. Mechanizm cenowy na rynku Elspot dostosowuje przepływ energii elektrycznej przez połączenia między sieciami w ramach tego rynku do dostępnej do obrotu energii elektrycznej zgłaszanej przez operatorów skandynawskiego systemu przesyłowego.

- (12) Ograniczenia ilości dostępnej do obrotu energii elektrycznej w Skandynawii mogą prowadzić do tymczasowego przeciążenia, dzielącego geograficznie region skandynawski na mniejsze rynki. Aby zmniejszyć przeciążenia sieci, na połączeniach między krajami skandynawskimi i na połączeniach wewnętrznych w Norwegii stosuje się mechanizmy cenowe polegające na wprowadzeniu różnych cen dla poszczególnych obszarów Elspot. Zatem w poszczególnych obszarach cenowych mogą występować różne ceny, które równoważą podaż i popyt w danym obszarze.

- (13) W rezultacie właściwy rynek geograficzny może być różny w zależności od godziny. W przypadku przeciążenia właściwy rynek geograficzny jest węższy niż region Skandynawii i może być zawężony do krajowych obszarów podaży.

- (14) Obecnie w Norwegii jest pięć obszarów podaży⁽³⁾.

- (15) Jednak odsetek godzin, w których występują różnice między cenami w poszczególnych obszarach w regionie Skandynawii, jest niewielki:

Obszar cenowy	Godziny wyodrębnienia (w proc.)
NO 1 – Oslo	1,4 %
NO 2 – Kristiansand	16,4 %
NO 3 – Trondheim	6,2 %
NO 4 – Tromsø	6,6 %
NO 5 – Bergen	4,1 %
15.3.2010-11.3.2011	

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 15.7.2003, s. 37. Dyrektywę 2003/54/WE włączono do Porozumienia EOG decyzją Wspólnego Komitetu EOG nr 146/2005 z dnia 2 grudnia 2005 r. (Dz.U. L 53 z 23.2.2006, s. 43); weszła ona w życie w odniesieniu do państw EOG w dniu 1 czerwca 2007 r.

⁽²⁾ Zob. decyzje Komisji Europejskiej: z dnia 26 stycznia 2011 r. w sprawie COMP/M.5978 – GDF Suez/International Power, z dnia 22 grudnia 2008 r. w sprawie COMP/M.5224 – EDF/British Energy, z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie COMP/M.4180 – Gaz de France/Suez, z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie COMP/M.3440 – EDP/ENI/GDP. Zob. również przyjęte przez Komisję decyzje wyłączające produkcję i sprzedaż energii elektrycznej w Szwecji i Finlandii z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE; decyzję z dnia 19 czerwca 2006 r. stanowiącą, że art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE stosuje się do wytwarzania i sprzedaży energii elektrycznej w Finlandii z wyłączeniem Wysp Alandzkich oraz decyzję z dnia 29 października 2007 r. wyłączającą produkcję i sprzedaż energii elektrycznej w Szwecji z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE.

⁽³⁾ Oslo – NO 1, Kristiansand – NO 2, Trondheim – NO 3, Tromsø – NO 4 i Bergen – NO 5. W dniu 5 września 2011 r. granica między obszarem podaży NO 2 i NO 5 została przesunięta na północ w związku z uruchomieniem nowego połączenia między sieciami. Podane we wniosku dane nie uwzględniają tej zmiany.

Przez większość czasu obszary cenowe są połączone:

Zestaw obszarów cenowych	Godziny połączenia (w proc.)
NO 1 – NO 2	77,7 %
NO 1 – NO 3	48,0 %
NO 1 – NO 5	94,9 %
NO 2 – NO 5	76,6 %
NO 3 – NO 4	89,9 %
NO 1 – NO 2 – NO 5	75,7 %
NO 3 – NO 4 – Szwecja	76,3 %
15.3.2010-11.3.2011	

Obszary cenowe Norwegii są zasadniczo zintegrowane ze Szwecją.

- (16) Możliwość występowania przeciążeń może budzić obawy, że tymczasowe zatory będą prowadzić do nadużyć polegających na umocnieniu lokalnej pozycji rynkowej. W związku z tym norweskie organy ds. konkurencji ustaliły, że odnośny rynek geograficzny ma zasięg skandynawski w godzinach pozbawionych przeciążeń oraz mniejszy zasięg w godzinach przeciążeń⁽¹⁾.
- (17) Kwestia, czy rynek powinien obejmować region Skandynawii, czy też jego zasięg powinien być węższy, pozostanie otwarta, ponieważ wyniki analizy są takie same niezależnie od zastosowania wąskiej lub szerszej definicji.
- Dostęp do rynku**
- (18) Na podstawie dostępnych obecnie informacji i uwzględniając obecne cele wydaje się, że Norwegia w pełni wdrożyła i stosuje dyrektywę 2003/54/WE. W rezultacie, i zgodnie z art. 30 ust. 3 akapit pierwszy, dostęp do rynku na całym terytorium Norwegii należy uznać za nieograniczony.
- Stopień konkurencji**
- (19) Zgodnie z ustaleniami Komisji Europejskiej⁽²⁾ Urząd przeanalizuje udziały rynkowe trzech głównych producentów, stopień koncentracji rynku oraz stopień płynności rynku.
- (20) Komisja uznaje, iż w odniesieniu do wytwarzania energii elektrycznej „jednym ze wskaźników poziomu konkurencji na rynkach krajowych jest łączny udział w rynku trzech największych producentów (energii elektrycznej)”⁽³⁾.
- (21) Łączny udział rynkowy pod względem zdolności produkcyjnych trzech największych producentów w regionie Skandynawii w 2010 r. wynosił 45,1 % (Vattenfall 18,8 %, Statkraft 13,3 % i Fortum 13 %), co jest dopuszczalnym poziomem.
- (22) Stopień koncentracji rynku w Norwegii mierzony wskaźnikiem Hirschmana-Herfindahla (HHI) na podstawie zdolności produkcyjnych wynosił 1 826 w 2008 r.⁽⁴⁾.
- (23) Skandynawski rynek hurtowy energii elektrycznej należy uznać za konkurencyjny. Przejście do otwartego rynku w regionie Skandynawii zakończyło się pełnym sukcesem. Od momentu otwarcia w 1996 r. wspólnego rynku norwesko-szwedzkiego w późniejszym okresie zintegrowano z tym rynkiem pozostałe kraje skandynawskie: Finlandię w 1998 r., Danię w 1999/2000 r. i Estonię w 2010 r. Około 74 % zużycia energii elektrycznej w regionie Skandynawii w 2010 r. było przedmiotem obrotu na wspomnianej giełdzie. Na giełdzie tej zarejestrowanych jest ponad 300 podmiotów dokonujących obrotu.
- (24) Jak opisano powyżej, zatory spowodowane przeciążeniami występują rzadko i mają charakter tymczasowy. Istnieje zatem ciągła presja konkurencyjna wynikająca z możliwości pozyskania energii elektrycznej spoza terytorium Norwegii. Między krajami skandynawskimi nie jest naliczana opłata przesyłowa. Połączenia między Norwacją a innymi obszarami cenowymi rzadko są przeciążone, co gwarantuje, że inwestycje w sektorze energii elektrycznej na terytorium Norwegii nie mogą być przeprowadzane bez uwzględnienia innych producentów na rynku skandynawskim. Ponadto ceny hurtowe energii elektrycznej są ustalane przez Nord Pool, który prowadzi wysoce płynną platformę obrotu handlowego.
- (25) Ponadto funkcjonowanie rynkowych mechanizmów bilansowania należy również uznać za wskaźnik nie tylko w odniesieniu do produkcji, lecz również w odniesieniu do rynków hurtowych. W istocie każdy uczestnik rynku, który nie jest w stanie łatwo dostosować swojego portfela działalności wytwórczej do cech swoich odbiorców, może być narażony na skutki różnicy między stosowaną przez operatora systemu przesyłowego (OSP) ceną rozliczeniową odchyleni a ceną, po której OSP ponownie skupi nadwyżkę wytworzonej energii. Ceny te mogą być narzucone OSP bezpośrednio przez regulatora lub kształtować się w oparciu o mechanizm rynkowy, w którym cena ustalana jest na podstawie zgłaszanych przez różnych wytwórców ofert przyrostowych lub redukcyjnych. W regionie skandynawskim istnieje

⁽¹⁾ Zob. decyzje Ministerstwa Administracji Rządowej z dnia 14 października 2002 r. *Statkraft – Agder Energi* oraz z dnia 7 lutego 2003 r. *Statkraft – Trondheim Energiverk*.

⁽²⁾ Decyzja z dnia 19 czerwca 2006 r. stanowiąca, że art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE stosuje się do wytwarzania i sprzedaży energii elektrycznej w Finlandii z wyłączeniem Wysp Alandzkich oraz decyzja z dnia 29 października 2007 r. wyłączająca produkcję i sprzedaż energii elektrycznej w Szwecji z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE, pkt 7–13.

⁽³⁾ Zob. sprawozdanie z postępów w tworzeniu wewnętrznego rynku gazu i energii elektrycznej, COM(2005) 568 wersja ostateczna z 15.11.2005, decyzja z dnia 29 października 2007 r. wyłączająca produkcję i sprzedaż energii elektrycznej w Szwecji z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE.

⁽⁴⁾ Zob. dokument roboczy służb Komisji, załącznik techniczny do komunikatu Komisji do Rady i Parlamentu Europejskiego „Sprawozdanie z postępów w tworzeniu wewnętrznego rynku gazu i energii elektrycznej”, COM(2010) 84 wersja ostateczna, s. 12.

niemal całkowicie zintegrowany rynkowy mechanizm bilansowania dla dostarczania zbilansowanej energii, a jego główne cechy – ustalanie cen na zasadach rynkowych oraz stosunkowo niska rozpiętość cenowa między ceną kupna od OSP a ceną odsprzedaży – sprawiają, że należy go uznać za wskaźnik bezpośredniego podlegania konkurencji.

- (26) Czynniki te należy zatem uznać za wskazujące na bezpośrednie podleganie konkurencji właściwego rynku będącego przedmiotem oceny, niezależnie od tego, czy zakres geograficzny tego rynku obejmuje cały region Skandynawii, czy jest węższy.

IV. WNIOSKI

- (27) W świetle powyższych ustaleń należy uznać, że warunek bezpośredniego podlegania konkurencji, określony w art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE, jest spełniony w odniesieniu do produkcji i sprzedaży hurtowej energii elektrycznej w Norwegii. Ponadto, jak wskazano powyżej w motywie 18, za spełniony należy uznać także warunek swobodnego dostępu do działalności. W związku z tym nie należy stosować dyrektywy 2004/17/WE w odniesieniu do udzielania przez podmioty zamawiające zamówień mających umożliwić wytwarzanie lub sprzedaż hurtową energii elektrycznej na wymienionych obszarach geograficznych; dyrektywy tej nie należy stosować także w odniesieniu do organizowania przez podmioty zamawiające przetargów na prowadzenie takiej działalności na tych obszarach.
- (28) Niniejsza decyzja opiera się na sytuacji prawnej i faktycznej na dzień 24 stycznia 2012 r., ustalonej na podstawie informacji przedłożonych przez wnioskodawcę. Decyzja ta może ulec zmianie, jeżeli nastąpią istotne zmiany stanu prawnego i faktycznego, które spowodują, że nie będą już spełnione warunki stosowania art. 30 ust. 1 dyrektywy 2004/17/WE.

- (29) Niniejszą decyzję przyjmuje się wyłącznie w celu przyznania zwolnienia na mocy art. 30 dyrektywy 2004/17/WE, bez uszczerbku dla stosowania przepisów dotyczących konkurencji.
- (30) Niniejsza decyzja ma zastosowanie do produkcji i sprzedaży hurtowej energii elektrycznej w Norwegii i nie dotyczy ona działalności dotyczącej przesyłu, dystrybucji i dostaw detalicznych energii elektrycznej w Norwegii.
- (31) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu ds. Zamówień Publicznych EFTA wspierającego Urząd Nadzoru EFTA,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Akt, o którym mowa w pkt 4 załącznika XVI do Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, określający procedury przyznawania zamówień publicznych w sektorze usług użyteczności publicznej (dyrektywa 2004/17/WE) nie ma zastosowania do zamówień przyznawanych przez podmioty zamawiające i mających umożliwić wytwarzanie i sprzedaż hurtową energii elektrycznej w Norwegii.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Norwegii.

Sporządzono w Brukseli dnia 22 maja 2012 r.

W imieniu Urzędu Nadzoru EFTA

Sverrir Haukur GUNNLAUGSSON

Członek Kolegium

Xavier LEWIS

Dyrektor

SPROSTOWANIA

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) nr 771/2012 z dnia 23 sierpnia 2012 r. poddającego rejestracji przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki w zastosowaniu art. 24 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 229 z dnia 24 sierpnia 2012 r.)

Strona 21, art. 1 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Niniejszym poleca się władzom celnym, na podstawie art. 24 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 597/2009, podjęcie odpowiednich kroków w celu rejestrowania przywozu do Unii bioetanolu, nazywanego czasem »paliwem etanolowym«, tj. alkoholu etylowego produkowanego z produktów rolnych (wymienionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej), skażonego lub nieskażonego, z wyjątkiem produktów zawierających ponad 0,3 % (m/m) wody mierzonej zgodnie z normą EN 15376, oraz alkoholu etylowego produkowanego z produktów rolnych (wymienionych w załączniku I do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej) w mieszkankach benzyny z zawartością alkoholu etylowego ponad 10 % (v/v), obecnie objętego kodami CN ex 2207 10 00, ex 2207 20 00, ex 2208 90 99, ex 2710 12 11, ex 2710 12 15, ex 2710 12 21, ex 2710 12 25, ex 2710 12 31, ex 2710 12 41, ex 2710 12 45, ex 2710 12 49, ex 2710 12 51, ex 2710 12 59, ex 2710 12 70, ex 2710 12 90, ex 3814 00 10, ex 3814 00 90, ex 3820 00 00 i ex 3824 90 97 (kody TARIC 2207 10 00 11, 2207 20 00 11, 2208 90 99 11, 2710 12 11 10, 2710 12 15 10, 2710 12 21 10, 2710 12 25 91, 2710 12 31 10, 2710 12 41 10, 2710 12 45 10, 2710 12 49 10, 2710 12 51 10, 2710 12 59 10, 2710 12 70 10, 2710 12 90 10, 3814 00 10 10, 3814 00 90 70, 3820 00 00 10 i 3824 90 97 67, pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki. Rejestracja wygasa po upływie dziewięciu miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.”.

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 891/2009 z dnia 25 września 2009 r. w sprawie otwierania niektórych wspólnotowych kontyngentów taryfowych w sektorze cukru i administrowania nimi

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 254 z dnia 26 września 2009 r.)

Strona 87, art. 15 ust. 1 akapit pierwszy:

zamiast: „[...] każdy pierwotny posiadacz pozwolenia na przywóz cukru do rafinacji dostarcza państwu członkowskiemu, które wydało to pozwolenie, dowód przeprowadzenia takiej rafinacji zgodny z wymogami państwa członkowskiego w okresie wyznaczonym w art. 7 ust. 3.”,

powinno być: „[...] każdy pierwotny posiadacz pozwolenia na przywóz cukru do rafinacji dostarcza państwu członkowskiemu, które wydało to pozwolenie, zgodny z wymogami danego państwa dowód przeprowadzenia takiej rafinacji w okresie określonym w art. 7 ust. 3.”.

Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 952/2006 z dnia 29 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do zarządzania rynkiem wewnętrznym cukru oraz systemu kwot

(Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej L 178 z dnia 1 lipca 2006 r.)

1. Strona 39, motyw 1:

zamiast: „[...] Należy ograniczyć do szczególnych przypadków możliwość zaliczenia części produkcji jednego przedsiębiorstwa innemu przedsiębiorstwu, które wyprodukowało cukier w ramach umowy kontraktacji.”,

powinno być: „[...] Należy ograniczyć do szczególnych przypadków możliwość zaliczenia części produkcji jednego przedsiębiorstwa innemu przedsiębiorstwu, które wyprodukowało cukier w ramach umowy.”.

2. Strona 41, art. 2 lit. c):

zamiast: „»producent«: przedsiębiorstwo produkujące produkty końcowe, z wyjątkiem zakładów rafinacyjnych, określone w art. 2 ust. 13 rozporządzenia (WE) nr 318/2006;”,

powinno być: „»producent«: przedsiębiorstwo produkujące produkty końcowe, z wyjątkiem zakładów rafinacyjnych, określonych w art. 2 pkt 13 rozporządzenia (WE) nr 318/2006;”.

3. Strona 43, art. 6 ust. 2 tiret drugie:

zamiast: „zwiększona o ilość wyprodukowaną przez przetwórców w ramach umów kontraktacji zgodnie z ust. 3 i zmniejszona o ilość wyprodukowaną przez przedsiębiorstwo na rachunek zlecniodawców w ramach umowy kontraktacji zgodnie z ust. 3.”,

powinno być: „zwiększona o ilość wyprodukowaną przez przetwórców w ramach umów zgodnie z ust. 3 i zmniejszona o ilość wyprodukowaną przez przedsiębiorstwo na rachunek zlecniodawców w ramach umowy zgodnie z ust. 3.”.

4. Strona 43, art. 6 ust. 3 akapit pierwszy:

zamiast: „Jeśli dwa przedsiębiorstwa przedłożą zainteresowanemu państwu członkowskiemu podpisane pisemne wnioski, ilość cukru wyprodukowaną przez przedsiębiorstwo (zwane dalej „przetwórcą”) w ramach umowy kontraktacji uważa się za część produkcji przedsiębiorstwa (zwanego dalej „zlecniodawcą”), które miało wyprodukować cukier w ramach tej umowy, pod warunkiem że spełniony jest jeden z poniższych warunków.”,

powinno być: „Jeśli dwa przedsiębiorstwa przedłożą zainteresowanemu państwu członkowskiemu podpisane pisemne wnioski, ilość cukru wyprodukowaną przez przedsiębiorstwo (zwane dalej „przetwórcą”) w ramach umowy z dostarczonego surowca na rachunek innego przedsiębiorstwa (zwanego dalej „zlecniodawcą”), uważa się za część produkcji zlecniodawcy, o ile spełniony jest jeden z poniższych warunków.”.

5. Strona 43, art. 6 ust. 3 akapit drugi:

zamiast: „Łączną produkcją cukru, określoną w pierwszym akapicie lit. b), realizowaną przez przedsiębiorstwo, jest produkcja, o której mowa w ust. 1, do której dodaje się ilość przeniesioną z poprzedniego roku gospodarczego i ilość wyprodukowaną przez przetwórców na rzecz wspomnianego przedsiębiorstwa w ramach umowy kontraktacji i od której odejmuje się ilość wyprodukowaną przez przedsiębiorstwo na rachunek zlecniodawców w ramach umowy kontraktacji.”,

powinno być: „Łączną produkcją cukru, określoną w akapicie pierwszym lit. b), realizowaną przez przedsiębiorstwo, jest produkcja, o której mowa w ust. 1, do której dodaje się ilość przeniesioną z poprzedniego roku gospodarczego i ilość wyprodukowaną przez przetwórców na rachunek wspomnianego przedsiębiorstwa w ramach umowy, i od której odejmuje się ilość wyprodukowaną przez przedsiębiorstwo na rachunek zlecniodawców w ramach umowy.”.

6. Strona 44, art. 7 ust. 1 akapit pierwszy lit. d):

zamiast: „rafineria przemysłowa w rozumieniu art. 13 pkt 318 rozporządzenia (WE) nr 2006/2”,

powinno być: „rafineria przemysłowa w rozumieniu art. 2 pkt 13 rozporządzenia (WE) nr 318/2006”.

7. Strona 44, art. 9 akapit drugi pkt 1–3:

- zamiast:* „1) ilości otrzymanego surowca, a w przypadku buraka i trzciny cukrowej zawartość cukru, określoną przy dostawie do przedsiębiorstwa;
- 2) w stosownych przypadkach, otrzymane produkty końcowe lub półprodukty;
- 3) ilość otrzymanych produktów końcowych, a także ilość produktów ubocznych;”,
- powinno być:* „1) ilości przyjętego surowca, a w przypadku buraka i trzciny cukrowej zawartość cukru, określoną przy dostawie do przedsiębiorstwa;
- 2) w stosownych przypadkach, przyjęte produkty końcowe lub półprodukty;
- 3) ilość uzyskanych produktów końcowych, a także ilość produktów ubocznych;”.

8. Strona 45, art. 10 ust. 2 akapit trzeci:

- zamiast:* „Kontrole obejmują dokładność i kompletność danych [...]”,
- powinno być:* „Kontrole obejmują sprawdzenie dokładności i kompletności danych [...]”.

9. Strona 48, art. 21 ust. 2 akapit pierwszy:

- zamiast:* „Przed końcem drugiego miesiąca następującego po danym miesiącu każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o ilościach cukru składowanych pod koniec każdego miesiąca przez przedsiębiorstwo [...]”,
- powinno być:* „Przed końcem drugiego miesiąca następującego po danym miesiącu każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o ilościach cukru składowanych na koniec każdego miesiąca przez przedsiębiorstwo [...]”.

10. Strona 48, art. 21 ust. 3 akapit pierwszy:

- zamiast:* „[...] o ilościach izoglukozy wyrażonych w suchej masie lub odpowiednio syropu inulinowego wyrażonych jako cukier biały, należących lub składowanych w swobodnym obrocie na terytorium Wspólnoty pod koniec poprzedniego roku gospodarczego, [...]”,
- powinno być:* „[...] o ilościach izoglukozy wyrażonych w suchej masie lub odpowiednio syropu inulinowego wyrażonych jako cukier biały, należących do niego i składowanych w swobodnym obrocie na terytorium Wspólnoty na koniec poprzedniego roku gospodarczego, [...]”.

11. Strona 48, art. 21 ust. 3 akapit drugi:

- zamiast:* „Przed dniem 31 grudnia każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o ilościach izoglukozy i syropu inulinowego składowanych pod koniec poprzedniego roku gospodarczego, według podziału w akapicie pierwszym.”,
- powinno być:* „Przed dniem 31 grudnia każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o ilościach izoglukozy i syropu inulinowego składowanych na koniec poprzedniego roku gospodarczego, według podziału w akapicie pierwszym.”.

12. Strona 48, art. 22 ust. 2 akapit pierwszy:

- zamiast:* „Przed dniem 1 marca państwa członkowskie sporządzają informacje o przybliżonej wielkości produkcji cukru i syropu inulinowego z bieżącego roku gospodarczego w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa znajdującego się na jego terytorium i przekazują je Komisji. [...]”,
- powinno być:* „Przed dniem 1 marca państwa członkowskie ustalają przybliżone wielkości produkcji cukru i syropu inulinowego z bieżącego roku gospodarczego w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa znajdującego się na ich terytorium i powiadamiają o nich Komisję. [...]”.

13. Strona 48, art. 22 ust. 4:

- zamiast:* „Przed dniem 30 listopada państwa członkowskie sporządzają informacje o przybliżonej wielkości produkcji cukru i syropu inulinowego z poprzedniego roku gospodarczego w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa znajdującego się na jego terytorium i przekazują je Komisji. [...]”,
- powinno być:* „Przed dniem 30 listopada państwa członkowskie ustalają ostateczne wielkości produkcji cukru, izoglukozy i syropu inulinowego z poprzedniego roku gospodarczego w odniesieniu do każdego przedsiębiorstwa znajdującego się na jego terytorium i powiadamiają o nich Komisję. [...]”.

★ Decyzja Urzędu Nadzoru EFTA nr 189/12/COL z dnia 22 maja 2012 r. wyłączająca produkcję i sprzedaż hurtową energii elektrycznej w Norwegii z zakresu stosowania dyrektywy 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady koordynującej procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych	21
--	----

Sprostowania

★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (UE) nr 771/2012 z dnia 23 sierpnia 2012 r. poddającego rejestracji przywóz bioetanolu pochodzącego ze Stanów Zjednoczonych Ameryki w zastosowaniu art. 24 ust. 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 597/2009 w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 229 z 24.8.2012).....	25
★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 891/2009 z dnia 25 września 2009 r. w sprawie otwierania niektórych wspólnotowych kontyngentów taryfowych w sektorze cukru i administrowania nimi (Dz.U. L 254 z 26.9.2009)	25
★ Sprostowanie do rozporządzenia Komisji (WE) nr 952/2006 z dnia 29 czerwca 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do zarządzania rynkiem wewnętrznym cukru oraz systemu kwot (Dz.U. L 178 z 1.7.2006).....	26

CENY PRENUMERATY w 2012 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 310 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	840 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL